

मीठे बच्चे – यादको यात्रामा र स गरयौ भने पुण्य आत्मा बनछौ, सवर्गको बादशाही मिल्छ।”

परश्रः- ब्राह्मण जीवनमा यदि अतीनद्रिय सुखको अनुभव हुँदैन भने के बृजनुपरछ?

उत्तर:- अवश्य सूक्ष्ममा कुनै न कुनै पाप हुन्छ। देह-अभिमानमा रहनाले नै पाप हुन्छ, जसले गर्दा तयस सुखको अनुभूति गर्न सकदैनन्। आफूलाई गोप-गोपी समझँदा पनि अतीनद्रिय सुखको अनुभव हुँदैन, अवश्य कुनै भूल भएको छ तयसैले बाबालाई सत्य बताएर श्रीमत लिइराख।

ओम् शान्ति। निराकार भगवान्वाच। निराकार भगवान् भनिन्छ नै शिवलाई। भक्ति मार्गमा उहाँका नाम जति पनि राखेका छन्, धेरै नाम छन् तयसैले त विसतार छ। बाबा सत्य आएर भननुहुन्छ- पयारा बच्चाहरू! म तिम्रो पिता शिवलाई तिमीले याद गरदै आएका छौ, हे पतित-पावन, नाम त अवश्य एउटै हुन्छ। धेरै नाम चलन सकदैनन्। शिवाय नमः भनछन् भने एउटै शिव नाम भयो। रचयिता पनि एक हुनु भयो। धेरै नामले त अलमलिइन्छ। जसले तिम्रो नाम पुष्पा हो, तयसको सट्टा तिमीलाई शीला भन्ने हो भने जवाफ दिनछौ? दिनौ। समझनछौ – कसैलाई बोलाएका होलान्। यो पनि यसले कुरा भयो। उहाँको नाम एउटा छ, तर भक्ति मार्ग भएका हुनाले, धेरै मन्दिर बनाएका हुनाले किसिम-किसिमका नाम राखिदिएका छन्। नत्र नाम त सबैको एउटै हुन्छ। गंगा नदीलाई जमुना नदी भनिदैन। कुनै पनि चीजको एउटा नाम परसिद्ध हुन्छ। यो शिव नाम पनि परसिद्ध छ। शिवाय नमः गायन गरिएको छ। ब्रह्मा देवताय नमः, विष्णु देवताय नमः, फेरि भनिन्छ शिव परमात्माय नमः किनकि उहाँ हुनुहुन्छ सबैभन्दा उच्च। मनुष्यको बुद्धिमा हुन्छ सबैभन्दा उच्च निराकारलाई भनिन्छ। उहाँको नाम एउटै छ। ब्रह्मालाई ब्रह्मा, विष्णुलाई विष्णु नै भनछन्। धेरै नाम राखनाले अलमलिनछन्। जवाफ नै मिलदैन तयसैले उहाँको रूपलाई पनि जान्नेका छैनन्। बाबाले बच्चाहरूसँग आएर कुरा गरनुहुन्छ। शिवाय नमः भन्ने हो भने एक नाम ठीक छ। शिव शंकर भन्नु पनि गलत हुन्छ। शिव, शंकर नाम भिन्नै हुन्। जसरी लक्ष्मी-नारायण नाम भिन्ना-भिन्नै हुन्। त्यहाँ नारायणलाई त लक्ष्मी-नारायणलाई भनिदैन। आजकल त आफ्नै दुई नाम राख्छन्। देवताहरूका यसता डबल नाम थिएनन्। राधाको भिन्नै, कृष्णको भिन्नै, यहाँ त एउटाका नाम राधाकृष्ण, लक्ष्मी-नारायण राखिदिन्छन्। बाबा बसेर समझाउनु हुन्छ- रचयिता एउटै हुनुहुन्छ, उहाँको नाम पनि एउटै छ। उहाँलाई नै चिनु छ। भनछन्- आत्मा एक तारा जस्तै छ, भूकुटीको बीचमा चमकन्छ अचमकको सितारा फेरि भनछन्- आत्मा नै परमात्मा। तयसैले परमात्मा पनि तारा हुनुभयो नि। यसतो होइन, आत्मा सानो वा ठूलो हुन्छ। कुरा धेरै सहज छन्।

बाबा भननुहुन्छ- तिमीले पुकार्थ्यौ, हे पतित-पावन आउनहोस्। तर उहाँले पावन कसरी बनाउनु हुन्छ, यो कसैले पनि जान्नेका छैनन्। गंगालाई पतित-पावनी समझनछन्। पतित-पावन त एक बाबा हुनुहुन्छ। बाबा भननुहुन्छ- मैले पहिला पनि भनेको थिएँ- मनमनाभव, म एकलाई याद गर। केवल नाम परिवर्तन गरिदिएका छन्। बच्चाहरूले समझनछन्- बाबालाई याद गरनाले वरसा सवतः मिलछ। मनमनाभव भनिरहनु पनि आवश्यक छैन। तर बाबा र वरसालाई बिल्कुलै बिरसिएका छन् तयसैले भन्छन्- म पिता र वरसालाई याद गर। बाबा हुनुहुन्छ सवर्गका रचयिता तयसैले अवश्य बाबालाई याद गरनाले हामीलाई सवर्गको बादशाही मिलछ। बच्चा पैदा भयो अनि पिताले भनछन्- वारिस आयो। बच्चीलाई यसो भन्दैनन्। तिमी आत्माहरू त सबै बच्चा हो। भनछन् पनि- आत्मा एक तारा हो। फेरि औंठा जस्तो कसरी हुन सक्छ? आत्मा यति सूक्ष्म चीज हो, यी आँखाबाट देखिँदैन। हो तयसलाई दिव्य दृष्टिबाट देख्न सकिन्छ किनकि अव्यक्त चीज हो। दिव्य दृष्टिमा चैतन्य देखियो फेरि गायब भयो। मिलन त केही पनि मिलेन, केवल खुसी हुन्छन्।

यसलाई भनिन्छ भक्तिको अल्प सुख। यो हो भक्तिको फल। जसले धेरै भक्ति गरेको छ उसलाई सवतः नियम अनुसार यो ज्ञानद्वारा फल मिलन्छ। ब्रह्मा र विष्णुलाई एउटै देखाउँछन्। ब्रह्मा नै विष्णु, भक्तिको फल विष्णुका रूपमा प्राप्त भइरहेको छ, राजाईको। विष्णु वा कृष्णको साक्षात्कार त धेरै गरेको हुन्छन्। तर बुझिन्छ- भिन्न भिन्न रूपमा भक्ति गरेको छन्। साक्षात्कारलाई ज्ञान वा योग भनिदैन। नवधा भक्तिबाट साक्षात्कार भयो। अहिले साक्षात्कार नभए पनि फरक परदैन। लक्ष्य-उद्देश्य हो नै मनुष्यबाट देवता बन्नै। तिमी देवी देवता धर्मका बन्छौ। बाँकी पुरुषार्थ गराउनको लागि बाबाले केवल भनिरहन्छ- अरू सँगको बुद्धिको योग हटाऊ। देहबाट पनि हटाएर बाबालाई याद गर। जसरी परित्यक्तमा परित्यक्तले कर्म पनि गरिरहन्छन् तर दिल परित्यक्ततरफ लागिरहन्छ। बाबा भनिरहन्छ- म एकलाई याद गर फेरि बुद्धि अरू-अरू तरफ भागछ। अहिले तिमीले जानेका छौ- हामीलाई झर्नको लागि एक कल्प लागेको छ। सत्ययुगदेखि लिएर सिँढी झर्छौ। अलि-अलि मैला परिरहन्छ। सतोबाट तमो बन्छौ। फेरि अब तमोबाट सतो बन्नको लागि बाबाले छलाङ्ग मारन लगाउनु हुन्छ। सकेण्डमा तमोप्रधानबाट सतोप्रधान।

तयसैले मीठा-बच्चाहरूले पुरुषार्थ गरनुपर्छ। बाबाले त शिक्षा दिइरहनु हुन्छ। राम्रा-राम्रा होसियार बच्चाहरूले सव्य अनुभव गरिरहन्छन्- वास्तवमा धेरै कठिन छ। कसैले बताउँछन्, कसैले त बिल्कुलै बताउँदैनन्। आफ्नो अवस्थाको विषयमा बताउनु पर्छ। बाबालाई याद गरदैनन् भने वरसा कसरी मिलन्छ? मर्यादा अनुसार याद गरदैनन्, समझ्नेछन्- म त शिवबाबाको हुँदै हुँ। याद नगरनाले गिरन्छन्। बाबालाई निरन्तर याद गरनाले मैला निसक्नेछ, ध्यान दिनुपर्छ। जबसम्म शरीर छ, तबसम्म पुरुषार्थ चलि रहन्छ। बुद्धिले पनि भन्छ- याद गर्न घरी-घरी बिरसिन्छ। यस योगबलद्वारा तिमीले बादशाही प्राप्त गरिन्छौ। सबै त उसतै दौड्न सक्दैनन्, नियम छैन। दौडमा पनि अलिकति फरक पर्छ। पहिलो नम्बर, फेरि थपिदै जान्छ। यहाँ पनि बच्चाहरूको दौड छ। मुख्य कुरा हो याद गर्नु। यो त समझ्नेछौ- हामी पाप आत्माबाट पुण्य आत्मा बन्छौ। बाबाले निरर्देशन दिनु भएको छ- अहिले पाप गरियो भने तयो सय गुणा हुन्छ। धेरै यसता छन् जसले पाप गरिरहन्छ, बताउँदैनन्। फेरि बढ्दै जान्छ। अनि अनन्तमा फेल हुन्छन्। सुनाउन लाज लाग्छ। सत्य नबताउनाले आफूलाई धोका दिनछन्। कसैलाई डर लाग्छ, बाबाले हाम्रो यो कुरा सुननुभयो भने के भनिरहोला? कोही त सानो भूल पनि सुनाउन आउँछन्। तर बाबाले उनीहरूसँग भनिरहन्छ- ठूला-ठूला भूल त धेरै राम्रा-राम्रा बच्चाहरूले गरिरहन्छन्। राम्रा-राम्रा महारथीहरूलाई पनि मायाले छोड्दैन। मायाले पहलवानलाई नै चक्रमा लयाउँछ, यसमा बहादुर बन्नपर्छ। झटो त चलन सक्दैन। सत्य बताउनाले हलका भइन्छ। बाबाले जति समझाए पनि केही न केही चलि रहन्छ। अनेक प्रकारका कुरा हुन्छन्। अहिले जब बाबाद्वारा वरसा लिनुछ भने बाबा भनिरहन्छ- बुद्धि अरू तरफबाट हटाऊ। तिमी बच्चाहरूलाई अहिले ज्ञान मिलेको छ, ५ हजार वर्ष पहिला विश्व स्वरण थियो। तिमीले आफ्नो जनमका विषयमा पनि जान्यौ। कसैको उलटो-सुलटो जनम हुन्छ, तयसलाई फेरि दोष मानिन्छ। आफ्नो कर्म अनुसार नै यसतो हुन्छ। तर मनुष्य त मनुष्य नै हुन्छन्। बाबा भनिरहन्छ- एक त पवित्र रहनुछ, तयसतै पाप केही गर्नुहुँदैन। नतर धेरै घाटा पर्छ। हेर एकबाट धेरै भूल भयो, आयो बाबाको पासमा। बाबा क्षमा गरिदिनहोस्। यसतो कर्म फेरि गरिदिन। बाबा भनिरहन्छ- यसतो भूल धेरैबाट हुन्छ, तिमीले त सत्य बताउँछौ, कतिले त सुनाउँदा पनि सुनाउँदैनन्। कोही-कोही फस्ट क्लास बच्चीहरू छन्, कहिल्यै पनि कतै बुद्धि जाँदैन। जसरी मुम्बईमा निरमला डाक्टर छिन्, नम्बरवन। बिल्कुल साफ दिल, कहिल्यै पनि दिलमा उलटो बिचार आउँदैन तयसैले दिलमा चढेकी छिन्। यसता अरू बच्चीहरू पनि छन्। तयसैले बाबाले समझाउनु हुन्छ- सच्चा दिलबाट बाबालाई याद गर। कर्म त गर्नु नै पर्छ। बुद्धियोग बाबासँग लागिरहोस्। हात कामतरफ, दिल मितरतरफ। तयो अवस्था पछाडिको हो। जसको लागि नै गायन गरिरहन्छ- अतीन्द्रिय सुख गोप गोपिहरूसँग सोध, जसले यस अवस्थालाई प्राप्त गरिरहन्छ। जसले पाप कर्म गरिरहन्छ, उनीहरूको यो अवस्था हुँदैन। बाबाले राम्ररी जानिरहन्छ, तयसैले त भक्ति मार्गमा पनि राम्रो वा नराम्रो कर्मको फल मिलन्छ। दिने त बाबा हुन्छन् नि। जसले कसैलाई दुःख दिनछ भने अवश्य उसले दुःख भोग्छ। जसतो कर्म गरेको छ, उसले भोग्ने पर्छ। यहाँ त बाबा सव्य हाजिर हुन्छन्,

समझाइरहनु हुन्छ फेरि पनि सरकार छ, धर्मराज त मेरो साथमा छ नि। यतिबेला मसँग केही पनि नछिपाऊ। यसतो होइन बाबाले जान्नुहुन्छ, मैले शिवबाबासँग मनमनै कष्टमा मागछु केही पनि कष्टमा हुँदैन। पाप कहिल्यै पनि कसैको छिपन सक्दैन। पाप गर्नाले दिन-प्रतिदिन पापातमा बन्दै जान्छन्। त कदिरमा छैन भने फेरि यसतै हुन्छ। खाता नराम्रो हुन्छ। एक पटक झटो बोल्छन्, सत्य बोल्दैनन्, बुझ्छिन्छन्- यसतो काम गरि नै रहन्छन्। झटो कहिल्यै छिपन सक्दैन। तैपनि बाबाले बच्चाहरूलाई समझाउनु हुन्छ- कख का चोर सो लखका चोर भनिन्छ। त्यसैले भननुपर्छ नि- मद्वारा यो दोष भएको छ। जब बाबाले सोध्नुहुन्छ अनि भन्छन्- गलती भयो, आफै सव्यले किन बताउँदैनन्? बाबाले जान्नुहुन्छ- धेरै बच्चाहरूले लुकाउँछन्। बाबालाई सुनाउनाले श्रीमत मिल्छ। कही बाट चिट्ठी आयो भने सोध- के जवाफ दिऊँ? सुनाएपछि श्रीमत मिल्छ। धेरैको फोहोरी बानी छ भने उनीहरूले लुकाउँछन्। कतिको लौकिक घरबाट केही चिज मिल्छ। बाबा भन्छन्- लगाऊ फेरि जवाफ देही बाबा हुन्छन्। अवस्था हेरेर कतिलाई भनिदिन्छ, यज्जमा पठाइदेऊ। फेरि तिमीलाई दिए ठीकै छ, नतर त्यो याद रहन्छ। बाबाले धेरै सावधान गर्नुहुन्छ। मारग धेरै उच्च छ। पाइला-पाइलामा सरजनको राय लिनुपर्छ। बाबाले शिक्षा नै दिनहुन्छ- यसता-यसता पत्र लेख अनि तीर लाग्छ। तर देह-अभिमान धेरैमा छ। श्रीमतमा नचलनाले आफ्नो खाता बिगारन्छन्। श्रीमतमा चलनाले हरेक अवस्थामा फाइदा छ। मारग कति सहज छ। केवल यादद्वारा तिमी विश्वको मालिक बन्छौ। वृद्ध माताहरूको लागि भन्छन्- केवल बाबा र वरसालाई याद गर। परजा नबनाउने हो भने राजा रानी पनि बन्न सकिँदैन। फेरि पनि जसले लुकाउँछन्, उनीहरूले भन्दा त उच्च पद पाउन सक्छौ। बाबाको करतव्य हो समझाउने। जसले फेरि यसतो नभनून्- मलाई त थाहै थिएन। बाबाले सबै निरदेशन दिनहुन्छ। गलतीलाई तुरुन्तै बताउनु पर्छ। फरक पर्दैन, फेरि नगर। यसमा डराउने कुरा छैन। प्यारसँग समझाइनछ। बाबालाई बताउनाले कल्याण हुन्छ। बाबाले हिममत दिँदै प्यारसँग समझाउनु हुन्छ। नतर दिलबाट एकदमै गिरन्छन्। यिनको दिलबाट गिरे भने शिवबाबाको दिलबाट पनि गिरे। यसतो होइन, मैले सीधै लिन सक्छु केही पनि हुँदैन। जति समझाइनछ बाबालाई याद गर, त्यति बुद्धि बाहिरतरफ भागिरहन्छ। यी सबै कुरा बाबाले डाइरेक्ट बसेर समझाउनु हुन्छ- जसको पछि गएर शास्त्र बन्छन्। यसमा गीता नै सर्वोत्तम शास्त्र हो। गायन गरिएको छ- सर्वशास्त्रमयी शिरोमणि गीता, जो भगवानले उच्चारण गर्नुभयो। अरू सबै धर्म त पछि आउँछन्। गीता भयो माता-पिता, अरू सबै हुन् बच्चा। गीतामा नै भगवान्वाच छ। कृष्णलाई त देवी समप्रदाय भनिन्छ। देवता त केवल ब्रह्मा, विष्णु, शंकर हुन्। भगवान त देवताहरू भन्दा पनि उच्च हुनुभयो। ब्रह्मा, विष्णु, शंकर तिनैको रचना गर्ने शिव हुनुभयो। बिल्कुलै स्पष्ट छ। ब्रह्माद्वारा स्थापना, यसतो त कहिल्यै भनिदैन कृष्णद्वारा स्थापना। ब्रह्माको रूप देखाएका छन्। के को स्थापना? विष्णुपुरीको। यो चित्र त दिलमा छापिनुपर्छ। मैले शिवबाबाबाट यिनीद्वारा वरसा लिनछु। बाबा विना हजुरबुवाको वरसा मिल्न सक्दैन। जब कसैसँग भेट भयो भने यो बताऊ, बाबा भन्छन्- म एकलाई याद गर। अच्छा!

मीठो-मीठो सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमरनिङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमरनिङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) गन्तव्य धेरै उच्च छ त्यसैले पाइला-पाइलामा सरजनसँग राय लिनुपर्छ। श्रीमतमा चलनुमा नै फाइदा छ। बाबासँग केही पनि लुकाउनु हुँदैन।

२) देह र देहधारीहरूबाट बुद्धिको योग हटाएर एक बाबासँग लगाउनु छ। कर्म गर्दा पनि एक बाबाको यादमा रहने पुरुषार्थ गर्नु छ।

वरदान:- शक्ति का किरण हरू द्वारा कमी-कमजोरी रूपी किचडालाई भस्म गर्ने मासटर ज्ञानसूर्य भव जो बच्चाहरू ज्ञानसूर्य समान मासटर सूर्य छन्, उनीहरूले आफ्ना शक्तिका किरणहरूद्वारा कुनै पनि प्रकारको किचडा अर्थात् कमी वा कमजोरीलाई, सकेन्द्रमा

भस्म गरिदिन्छन्। सूर्यको काम हो किचडालाई यसरी भस्म गरिदिनु जसको नाम, रूप, रंग सधैं को लागि समाप्त भएर जाओस्। मास्टर ज्ञान सूर्यको हर शक्तिले धेरै कमाल गर्न सक्छ, तर समयमा प्रयोग गर्न आउनु परछ। जुन समय जुन शक्तिको आवश्यकता हुन्छ, त्यस समयमा त्यही शक्तिद्वारा काम लेऊ र सबैको कमजोरीलाई भस्म गर, तब भनिन्छ मास्टर ज्ञानसूर्य।

सलोगन:- गुणमूर्त बनेर आफ्नो जीवनरूपी गुच्छामा दिव्यताको सुवास फैलाऊ।